

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 724
פרשת בראשית תשפ"ב

ר"ח	צאת השבת	כניסת שבת	הדלקת נרות
19:39	18:58	17:48	ירושלים
19:36	19:00	18:05	תל-אביב
19:37	18:59	17:57	חיפה
19:39	19:00	18:06	באר שבע

דבר ראש הישיבה

תמימות

החקירות של הבל • אדם הראשון שהיה "מין" • השמש של ה"אור שמח" • המתלוצצים של התם • הילדים החכמים • על כל זאת ועוד - ביריעה המרתקת שלפנינו

הסתדר לך על פי דעתך שמה שאני אומר צריך לעשות, אבל עכשיו שאמרת דבר שאינו נראה לפי דעתך אתה לא רוצה לעשות, אם כן זו ראייה שלא שימשת אותי בנאמנות". כי העניין של האמונה בצדיקים היא גם כשאנו לא מבינים על פי שכלנו, בלי להיכנס לחקירות ופלפולים.

ב"סיפורי מעשיות" (מעשה ט מחכם ותם) מסופר על התם, שהיו באים בני אדם והתחילו בכוונה לדבר עמו בשביל להתלוצץ. והיה התם אומר: "רק בלי ליצנות!". ותכף שהשיבו לו שבאמת דבריהם "בלי ליצנות" - קבל דבריהם והתחיל לדבר עמם, כי יותר לא היה רוצה להעמיק לחשב חכמות, שגם זה בעצמו ליצנות!

אם התם היה מתחיל לשאול "אולי שוב צוחקים עליי ומתנהגים בליצנות" - זה בעצמו נקרא חכמות. התם התנהג בלי חכמות כלל, פשוט וחלק, בלי לשאול שאלות. אדם שחוקר תמיד יש לו שאלות של חקירות והערות זה נקרא אדם שחסר לו בתמימות והוא נגוע בליצנות, כמו שכתוב בהמשך המעשה על החכם, שמסמל את האדם שאינו מתנהג בתמימות, שהמלך קרא לו לבוא אליו והחל לשאול מי בכלל אמר שיש מלך ועוד קושיות אחרות.

מחנכים את ההורים

וכך זה גם בחינוך הילדים, שהילדים הנבונים יותר קשה לחנכם, כי הם שמים לב לכל טעות קטנה של ההורים והמחנכים. ולכן היום לצערנו הרבה פעמים הילדים מחנכים את ההורים, מה שהיה צריך להיות ההפך. משך טוב להנהיג את הילדים בדרך של תמימות ופשיטות, כי כך יותר קל לחנכם. וכן מי שנטה מעט מדרך התמימות, צריכים להשיבו אל דרך התמימות והפשיטות, כי זו הדרך הטובה ביותר.

כל העניין של ברסלב הוא ה"תם" שבסיפורי מעשיות, וצריכים ללמוד מהתם איך להיות ולהיות בשמחה תמיד. רבנו עצמו היה תמים גדול, עסק בעבודות תמימות ופשוטות, עד שיכל אפילו לבכות ימים שלמים. ואף רבי נתן לפני פטירתו אמר שאינו יודע אם זכה להגיע לתמימות שרבנו רצה.

ונסיים בלשון הרה"ק מטשערינ"ב "רמזי המעשיות": "אלו הדרכים של תמימות ואמונה הקדושה, שהם עיקר הארוחות חיים(!), כמו שנאמר (חבקוק ב, ד) "וצדיק באמונתו יחיה". ה' יעזור שנזכה."

בפרשתנו מסופר על קין והבל שרבו עד שקם קין והרג את הבל. בספרים הקדושים (עי' זוה"ק ח"ג פז, א) נאמר שזהו סוד איסור כלאי בגדים, שאסור ללבוש צמר ופשתים יחדיו, כי קין הביא כקרבו לה' זרע פשתן (רש"י ד, ג) והבל הביא "מבכורות צאנו ומחלביהן", שהוא עניין הצמר, ולכן אסור לערבם. עומק הדברים מוסבר על פי דברי המהר"ל מפראג ורבי נתן מברסלב, שפשתן מטבעו אינו מקבל צבע [ולכן כשכתוב בתורה "שש" שהוא פשתן הכוונה לפשתן לבן, וכשכתוב "תכלת" או "ארגמן" הכוונה לצמר הצבוע בחומרים האלו]. זה היה החילוק בין קין להבל: קין לא מוכן לקבל שום צבע אחר, והבל לעומתו מקבל כל צבע שתשים עליו בענווה, מוריד את הראש ומקבל הכל בשפלות רוח.

כלומר, קין הלך עם חקירות באמונה ולא הלך עם אמונה ופשיטות, כשם שהפשתן לא מקבל, הוא מוכרח לחקור. לפעמים אדם צריך להשליך ולזרוק את השכל וההבנה שלו, ללכת עם אמונה, וקין לא זרק את השכל,

קין הלך עם סברותיו וחשבונותיו עד שכפר בעיקר, כי על ידי חקירות וכפירות של חלל הפנוי מגיעים למקומות איומים, כי אסור להכנס לשם אלא לסמוך על אמונה לבד.

וכן מובא במדרש (בראשית רבה ב, ג) שקין בחטאו רצה להחזיר כל העולם לתוהו ובוהו: " והאריך היתה תוהו ובוהו" ... זה קין, שבקש להחזיר את העולם לתוהו ובוהו". וגם על אדם הראשון מובא (סנהדרין לח, ב) שהיה "מין", והכוונה כי זה היה חטאו של אדם הראשון גם כן, שהלך גם עם חקירות.

מעולם לא שימשתיני!

מסופר על ה"אור שמח" מדווינסק שהיה לו ממשש נאמן ששימשו במשך שנים בנאמנות, ופעם אחת ביקש ממנו איזה דבר שיעשה והדבר לא מצא חן בעיני המשמש ולא עשאו. למחרת שאלו הצדיק האם עשה מה שאמר לו, והשיב לו בשלילה. שאלו הצדיק: "מדוע?", והשיב לו שדבריו לא היו נראים לו. אמר לו הצדיק: "אם כן, זו ראייה שכל מה ששימשת אותי עד עכשיו זה היה לא באמת!". אמר לו השמש: "אבל שנים ארוכות שימשתי את הרב, עכשיו בגלל פעם אחת כך הרב אומר?". השיב לו הצדיק: "המקרה האחרון הוא ראייה שכל מה שעשית עד עכשיו זה היה כיון שזה

להזמנות:

02-6289761

052-7679638

ספרו החדש

של הרה"ח שמואל

שטרן שליט"א

שביל חדש

נפתח אל הלב

כינור הנפש

בכינור מתחת ביתו. אט אט הכינור החל להתרחק, ויוסף מוקסם מהצלילים יצא לרחוב והמשיך להאזין לצלילים המתוקים, וכך הלכו יחד הכנר והיוסף עד שהגיעו לאולם החתונה. כשזיהה יעקב את אחיו רץ לחבקו ברגש רב, כשרק עכשיו יוסף שם לב שהוא לבוש בבגדי שינה... אמר לו אחיו: "השתוקקתי שתבוא לחתונה, ולאחר שהזמנתי אותך ולא באת החלטתי להביא אותך בדרך יצירתית זו..."

להפיג את הצער

סיפור זה ממחיש את החיבור המיוחד שנוצר דרך כלי שפורט על נימי הרגש, שיכול למשוך ולחבר ולהמיס את המפריד. מצאנו בגמ' במסכת ברכות (ג, א): כינור היה תלוי למעלה ממיטתו של דוד, ובכל יום בחצות הלילה באה רוח צפונית ונושבת בו והיה מנגן מאליו, ומיד היה דוד קם לעסוק בתורה ובתשבחות. עולם הנגינה והשמחה הוא כלי לחיבור שנותן את הכוח לקום בחצות הלילה ללימוד התורה.

קולו של הכינור הינו מתוק במיוחד, כמו שהגמ' (מגילה ו, א) אומרת על ים הכנרת: למה נקרא שמו כינרת - דמתיקי פירא כקלא דכינרי [שפירותיה מתוקים כקול הכינור]. הראשון שניגן בכינור בתורה הוא יובל, כמובא בפרשת השבוע "ושם אחיו יובל הוא היה אבי כל תופש כינור ועוגב". כבר בתחילת הבריאה הכין בורא עולם את הכלי המיוחד שבכוחו להשרות שמחה ולהפיג צער. היה זה בנו של למך, שהרג את קין והיה שרוי בצער, הכין לו הקב"ה את הכינור עם הצלילים בשביל שיוכל לחזור ולחבר ולהתחיל מחדש. וכך בשמחת בית השואבה היו מנגנים בכלי שיר רבים להרבות את השמחה ומשם היו שואבים שמחה לכל השנה.

הילדים זקוקים לניגון מיוחד בשביל לגדול ולהמשיך. מפורסמות המילים המבוססות על דברי רבי נחמן על שירת העשבים: דע לך שכל רועה ורועה יש לו ניגון מיוחד משלו; דע לך שכל עשב ועשב יש לו שירה מיוחדת משלו; ומשירת העשבים נעשה ניגון של רועה. לכל ילד וילד יש את השירה המיוחדת שיכולה לחבר אותו ולגדל אותו, ואנחנו, ההורים הרועים הנאמנים שניתן בידינו התפקיד להביא נשמות קדושות לעולם ולחנכם לתורה ולמידות טובות, צריכים לזהות את הניגון הפרטי של כל אחד מהאוצרות שהופקדו בידינו ולגן בו, ועל ידי כך להצליח לחבר את הילד ולמשוך אותו באהבה לתורה הקדושה ולקירוב לבבות.

ומדים אנו זמן קצר לאחר הפרידה מחג הסוכות זמן שמחתנו, לקראת החזרה לזמן החורף שמתארך השנה בחודש נוסף לרגל שנת העיבור. במאמר זה ננסוק בחיבור שבין הקודש לחול, ואיך אפשר להצליח להשתמש בתעצמות הימים הללו בשביל המשך החיים, וכמו שרמזו בספרי חסידות על הפסוק (תהלים מט, כא) "אדם ביקר ולא יבין נמשל כבהמות נדמו": אדם שעברו עליו הימים היקרים ולא הבין והפנים, נמשל כבהמה חלילה...

אגדה עממית מספרת על שני אחים שמילדותם עברו יחד הרבה קשיים ונקשרה נפשם זה בזה. ברבות השנים כל אחד פנה לדרוכו וניתק הקשר בין השניים. האח יעקב עשה חיל בעסקיו והפך לעשיר גדול. בכל הזמנים ניסה ליצור קשר עם אחיו יוסף, אך לא הצליח. הוא התנכר אליו מסיבה לא ברורה.

צלילים ענוגים בחלום

ויהי היום ויעש יעקב חתונה לביתו הבכורה. החתונה נערכה ברוב פאר והדר, ובהשקעה של הון רב הביא יעקב זמרים ונגנים בכלי שיר שונים להרבות את השמחה. בזמן החתונה יעקב מתהלך לו בין האורחים ומקבלם בסבר פנים יפות, אך איש לא שם לב למועקה הגדולה השוכנת בלבו. מי כמותו - איש עסקים - יודע את המלאכה, להסתיר את מצפונו ליבו מהקהל ולפזר חיוכים לכל המשתתפים. אך לרגע התיישב בפניה ודמעות זלגו מעיניו. הוא זכר

בקשר העמוק שהיו לו עם יוסף אחיו בשנים הקשות שעברו, בעזר הרב שהיה לו אחיו בזמנים המאתגרים, איך אפשר לסבול את העובדה שאחיו נעדר מהחתונה לאחר ששלח לו כמה פעמים הזמנה וביקשו לבוא אליו, ולשוא? לפתע זכר שאחיו יוסף הינו בעל חוש מוזיקלי מפותח ורגיש. בצעירותו היה אוהב מאוד את הכינור, היה מתענג מאוד לקול צלילו, תוך שהוא מוקסם מהכלי המיוחד שפורט על נימי הנפש. יעקב החליט לשלוח לביתו אחד הכנרים המשובחים שהשתתפו בחתונה. לאחר שקיבל הכנר "טיפ" מיוחד על התפקיד שהוטל עליו יצא לדרך, נעמד תחת חלון ביתו של יוסף באמצע הלילה והתחיל פורט בכינורו.

יוסף שומע ובתחילה מרגיש כמו בתוך חלום. שיר כל כך מתוק... זה ממשין, והוא מוקסם. לאחר זמן התעורר והבין שאין זה חלום, זו מציאות, יש כאן מישהו המנגן

ניצוצות
מגזין הלב לכל המשפחה

מוקד המבצעים
למצטרפים חדשים:
02-623-1218

רבי נחמן יעניק לך ולילדים שלך, חוזק נפשי והעצמה...

תֵּאָפֵס אֶת עֲצִמְךָ

מה מיוחד בנתיצת הלוחות?
זה פשוט להתחיל מחדש.

עד היום חשבתי שהתחדשות זה לאסוף את השברים ולנסות להדביק אותם בכוחות על-אנושיים, אבל משה רבינו מלמד אותי את הדרך האמיתית והחדה יותר: תשכח מכל מה שהיה, לא מתן תורה, לא עשרת הדברות ובטח לא עגל. חוזרים לנקודת האפס, כאילו לא היה כלום, לא לטובה ולא לרעה, מתיישרים ליד שולחן נקי וריק ושואלים: כן, מה עכשיו?

כנראה שאין דרך כזאת שחפה מקוצים. אין אנשים מוצלחים שלא צריכים לקום מנפילות. המוצלחות שלהם היא בצורה שהם עושים את זה. הם יודעים מראש שיהיו להם עליות וירידות בכמות לא מועטה בכלל, רק שאחר כל פשלה הם פשוט עוזבים את הכל, שוכחים כל מה שהיה ומתחילים א' ב' בגיל ארבעים כמו רבי עקיבא.

אין מה לעשות, ככה התורה מסיימת וככה היא מתחילה. בראשית, התחדשות, תשבור את הלוחות הישנות, תתחיל כאילו לא היה כלום.

והאמת, שזו בכלל לא עבודה של "בדיעבד", לאחר שנפלת והתמרחת בבזך. הצדיקים הגדולים מתחילים כל פעם מחדש דווקא כשהם בשיא המדרגות, כשרכשו השגות נפלאות שמעולם לא היו להם והגיעו לשיא של כל הזמנים, הם יודעים שיש משהו שגובה עוד הרבה יותר מזה וכדי להגיע אליו הם משתמשים בדיוק באמצעי זהה: שוכחים כביכול מכל המדרגות שלהם, כאילו הם בריות אפסיות וריקות מתוכן, ואז הם זוכים להגיע למדרגה הגבוהה יותר.

אם תרצה, בדיוק כמו שאחרי שהגענו סוף סוף לסיום התורה במעלות הכי גדולות, "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה", אנחנו מתחילים שוב במתיקות ובתמימות: בראשית ברא אלקים..."

(עפ"י לקוטי הלכות בית הכנסת ה'אות כז ואילך)

פני חודש, ממש לקראת ראש השנה, שמעתי מדרשן ידוע ששאל את קהל מאזיניו: מישהו זוכר אולי מה שקיבל על עצמו באלול בשנה הקודמת? היצע התשובות היה דליל...

הדרשן רצה להוציא משהו מאוד ספציפי משאלתו, אך אותי זה הכניס לייאוש. ולא אז. אז לעגתי בליבי לכל אלו שלא זוכרים את הקבלות שלהם. אני אהיה חזק, קבלה שלי עבה כמו בטון וכבדה כמו פיל. אין סיכוי שמישהו יזיז לי אותה.

אבל זה הגיע. עכשיו אני יושב אמנם ליד השולחן עם העט, אבל רוצה לשבת על הרצפה כשהראש בין הברכיים ולבכות. נמאס לי. למה הנפילה הזו הגיעה שוב? למה לעולם אשאר לא יוצלח שכזה, שלמרות כל הרצונות הטובים והתכוננים המדוקדקים תמיד הכל נהרס ואני תופס את עצמי שעה אחר שהרסתי לי הכל?

והכי מעצבן זה שבראש מזדמזמת לי שוב ושוב דרשתו של אותו בעל-דרשן, ולעגת לי שאני באמת כמו כל האלו.

אני לא יודע איך אצא מהבור שאני תקוע בו כרגע, אבל מה שנראה בטוח - שלא עם "התחדשות". נמאס לי כבר מהמילה הזו. כמה פעמים אפשר להתרומם ולהתנער שוב ושוב? אני חייב למצוא את הנוסחה לדרך של האנשים המוצלחים, אלה שלא צריכים כל רגע לקום מנפילה כואבת ומשברת.

...

אבל ה' לא מוותר עלי כל כך מהר. הוא הזמין לידי עלון מקומט משמחת תורה, וכשנזכרתי שעוד לא הספקתי לעבור עליו הצצתי בו קצת וזה היה מדהים.

הוא מסביר שם את המעלה הגדולה שב"שבירת הלוחות" שאיתה התורה מסיימת "לעיני כל ישראל" (וכמו שכתב רש"י שם), שעם ישראל היו בתהום מזעזעת עקב יצירת עגל זהב שבועות ספורים לאחר מתן תורה, והדרך היחידה לשקם אותם היתה על ידי שבירת הלוחות.

לצעירי הצאן

בעיניים עצומות

קִין הֵלַךְ עִם חֲקִירוֹת בְּאִמוּנָה וְלֹא הֵלַךְ עִם אִמוּנָה וּפְשִׁיטוֹת, אֲבָל הָאֱמֶת שֶׁעֲלִינוּ לְסַמֵּךְ עַל אִמוּנָה לִבָּד וְלֹא לְשֹׂאֵל שְׁאֵלוֹת וְלִהְתַּחֵל לְהַתְפַּלֵּל. כֵּן זֶה גַם בְּאִמוּנָה בְּצַדִּיקִים, שֶׁהֵיא גַם כְּשֶׁאֵנוּ לֹא מְבִינִים עַל פִּי שִׁכְלָנוּ, בְּלִי לְהִכְנֵס לְחֲקִירוֹת וּפְלִפּוּלִים

מתוך מאמר ראש הישיבה

עד לאן

195 שנים לפטירת רבי אשר (הראשון) מסטאלין, שב"ק כ"ו תשרי תשפ"ב - תקפ"ז

ה

וא השתוקק מאוד לעשות את זה, אך לא היה מסוגל. הוא הבין שזה הצעד הנכון, אך לא היין לפגוע כך במיטיבו ואיש חסדו.

עוד לפני היותו בגיל מצוות נפטרו עליו אביו הגדול רבי אהרן מקרלין. רבי שלמה, תלמידו המובהק של אביו זה שנתמנה תחתיו לנהל את קהל החסידים הרב, אימצו כבן ממש. רבי שלמה לא דאג רק לרוחניותו של הנער בלימוד תורה ויראת שמים, אלא אף הפליג ודאג להשיאו אשה ולתת לו "קעסט" [מזונות] על שולחנו.

כל חיותו של רבי אשר היתה מרבו ואביו המאמין, אך הוא השתוקק עד מאוד להכיר עוד צדיקים. "העולם אינו חסר משלושים ושש צדיקים המקבלים פני שכינה בכל יום" אומרת הגמרא במסכת סוכה (מה, א), והפסד אדיר יהיה אם לא יכיר עוד צדיקים מגוונים שונים, שכולם עושים נחת רוח לבורא כל העולמים.

אך איך יוכל לעזוב את רבו ואיש חסדו, לבגוד ולכפור בכיכול בטובה הרוחנית שמשפיע עליו יום יום, וללכת לחפש לעצמו בארות אחרים לשאוב מהם מים חיים?

הסיפור היה יכול שלא להתגלות לעולם, אם לא

שרבי אשר עצמו סיפר זאת פעם במקלות חסידיו. "חסידים סוברים שאין לנסוע לרבי אחר לבד מהרבי שלו, אך אין הדבר כן" פתח רבי אשר את דבריו. הוא הלא חווה את ההתלבטות הזאת על בשרו, ימים רבים של רצון עז לראות צדיקים נוספים למול רתיעה בפגיעה ברבי

שלמה אביו החורג, עד שזה האחרון חזה ברוח קדשו את ייסורי נפשו ופנה אליו בפתע: "אם רצונך ליסע - לך לשלום..."

החסידים שסביב השולחן שמעו לראשונה את הסיפור המעניין, והיטו אזנם כאפרכסת לשמוע מה גילה איפוא רבי אשר כשנסע לראות קדושי עליון ועובדי ה'.

ואכן, רבי אשר לא מנע טוב מבעליו והמשיך לתאר את מסעו, כשלפני שנמשיך לצטט את דבריו נציין כי מקובל שרבי אשר נסע למאה ועשרה צדיקים בימי חייו, לא פחות!

רבי אשר נסע בראשונה לפשעוורסק, שם גר רבי משה הצדיק הידוע. מדרגות רבות ונישאות זהה אצלו האורח הצעיר, אך לא עלה על דעתו להרהר אחר רבו הראשון ולהפחית במעט את התקשורתו האיתנה לרבי שלמה, כאילו הוא במדרגה נמוכה יותר חלילה. אכן, הצדיק הפשעוורסקאי מראה עבודות נפלאות בגבהי מרומים, תפילותיו אש להבה ולימודו מפליא עין כל רואה, אך לרבי אשר יש את רבי שלמה ואין מקום לערער על כך.

וכך המשיך רבי אשר לנדוד מעיר לעיר ולספוג לתוכו קדושה וטהרה מעשרות תלמידי הבעל שם טוב וממשיכי דרכו שדרו בעיירות אירופה המזרחית והפיצו את אשם

ולהבתם על כל סביבותיהם. עד שהגיע לטשערנובל.

בעיירה טשערנובל שכן הרה"ק רבי מנחם נחום, מחבר הספר "מאור עיניים", וסביבו נתאספו חבורת חסידים בעלי מעלה. רבי נחום עצמו היה מגיד בתפקידו, ולכן היה מסתובב רבות בין העיירות השונות ואומר דברי מוסר פולחים בדרך החסידות, וכיון שהדברים היו יוצאים מן הלב הטהור היו חודרים לבבות והשומעים היו מתעוררים איש איש לחזק לנגעי לבבו ובדק נשמתו. אך באותו זמן בו ביקר רבי אשר בעיירה שהה המגיד בעיר לרגל חגי תשרי.

רבי אשר נכנס בהתרגשות לעיר טשערנובל לעיתותי ערב, רגעים מספר לפני כניסתו של חג הסוכות. הוא סר לאכסניית האורחים, הכין את עצמו בטבילת טהרה לקראת הרגל הממשמש ובא, ונפנה להתפלל בבית המדרש את תפילת ליל החג.

לפני שכבו על יצועו הזכיר רבי אשר לעצמו שעוד לא מימש בעיר זו את מטרות נסיעתו, מאחר שלא הספיק אף לקבל ברכת שלום מרבי נחום, לא-כל-שכן לחזות את עבודתו ולראות את הנהגות קדשו. משכך, החליט רבי אשר שבקימתו לפנות בוקר יפנה אל ביתו של רבי נחום ויראה כיצד מתכונן הוא למצוות ארבעת המינים.

עוד בטרם האיר השחר יצא רבי אשר בזריזות מאכסנייתו וצעד אל עבר ביתו של המגיד מטשערנובל,

דבקות ללא פשרות. המתחם בו נמצא קברו של רבי אשר מסטאלין

תוך שהוא מיחיל לה' שיזכהו לטעום מצוף עבודתו.

רבי אשר הגיע לביתו של המגיד רבי נחום וראה שהצדיק השכים קום וכבר מסתובב בחדרו בסערה. האתרוג חבוק בידי, ובהשתוקקות אינסוף הוא מחבקו ומנשקו תוך שהוא מצפה בכליון עיניים לבוא השחר וקיום המצוה.

עיניים קדושות היו לו לרבי אשר, והן העמיקו ראות במחזה המופלא. גודל התשווקה שניבטה ממעשיו של רבי נחום דמתה לאב לבן יחיד שנדד למרחקים, וסוף סוף הנה הוא מגיע. כך העביר רבי נחום את האתרוג מידו האחת לשנייה, ובדבקות והשתוקקות ובכללות הנפש נשק לאתרוג כשהוא יוצא מכליו מרוב אהבה.

רבי אשר ראה כך, וממחשבתו לא יכלה להימלט איזושהי מחשבה, הרהור על רבו רבי שלמה.

רבי אשר הרגיש בהרהור ונחרד. הוא ברח במהירות אל האכסניא וגם לתפילת השחר לא בא לבית מדרשו של המגיד. מיד במוצאי יום-טוב ארז את חבילותיו כשאף אינו נפרד לשלום מהמגיד הקדוש, שמא חלילה יגרום לו הדבר להרהור על רבו.

מדהים.

(מקור: שמעי שלמה אות נח)

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפואר

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון!

8L

LANDAU

לנדאו - הבית שלכם באופן

שאלה:

מה מברכים על הרחת אתרוג?

תשובה: "אשר נתן ריח טוב בפירות", זאת רק אם נטלו בידו כדי להריחו ויש בו ריח חזק.

הרחב דבר:

בגמרא (ברכות נג, א) מבואר שלא מברכים על בשמים שלא עשויים כדי להריח בהם, כגון בשמים המונחים במחסן וריחם נודף שלא ברצון הבעלים. מברכים רק על בושם המונח כדי שיפיץ את ריחו.

אך אם האדם נוטל את הבושם בידו ומקרבו לחוטמו כדי להריח בו, דעת ה"משנה ברורה" (סי' ר"ז סוסק"א ובא"ה"ל סי' רט"ז ד"ה או) ועוד פוסקים שיכול לברך עליו גם אם אינו מיועד בעיקרון להרחה, מאחר שעשה מעשה שכוונתו להריח את הניחוח הטוב, אך יש החולקים על חידוש זה (חזו"א א"ח סי' לה ועוד).

למעשה יש שחששו לדעות החולקות וכתבו שלא לברך מאחר ו"ספק ברכות להקל".

וכעת לשאלתך: אדם העובר ליד אתרוג והריח הטוב מגיע לאפו אינו יכול לברך, כי האתרוג אינו פרי המיועד בסתם לאכילה ולא להרחה (עי' פסקי תשובות סי' רט"ז הע' 86). אם נטלו בידו, לדעת המשנה ברורה יכול לברך "הנותן [וה"משנה ברורה" הכריע לומר "אשר נתן"] ריח טוב בפירות". ולדעות החולקות לא יברך אלא אם כן ייחד את האתרוג להרחה מכאן ואילך.

נדגיש כי האחרונים כתבו שאין לברך על כל ריח שהוא אלא אם כן הוא ריח חזק ומשמעותי, ולכן אם אין באתרוג כי אם ריח חלש אין לברך עליו עד שילחץ מעט על קליפתו להוצאת הניחוח.

עוד נציין לסיים, כי אין דברינו אמורים על הרחה בימי הסוכות, שזו סוגייה נפרדת (שו"ע א"ח סי' רט"ז סי"ד).

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

הסוד של "בראשית"

"התורה מתחילה במילים "בראשית ברא אלוקים", סופי תיבות "אמת". אם אדם הולך עם האמת, עם השמחה בלא להתייחס, הוא יכול להינצל ולא ליפול וכל רגע מחדש להתחזק ב"בראשית". אדם רוצה לחזור בתשובה, הוא מתחיל להכיר את האמת, אבל 'שק' העבירות שלו ומה שהוא עשה כל החיים מפריע לו. אם הוא יודע מהסוד של ה"בראשית" הוא יכול לפתוח דף חדש".

"יש שיר שאני שר אותו בכל סמינר: "כל העולם כולו גשר צר מאוד והכלל והעיקר לא לפחד כלל", ואני מוסיף איתם בחיור: "גם לא לפחד מהשכנים והשכנות". הרבה אנשים הוצים להתקרב ליהדות אבל יש להם פחד מהסביבה, 'מה יאמרו', וזה מחדיר באדם יאוש. הדיבור הקדוש של רבינו בא ומחזק אותם: תפסיקו לפחד, העולם כולו גשר צר ולא משנה איפה אתה ומה אתה. אם תסתכל לכל צד ופינה ותחשוב 'איך אסתדר', 'מה יגידו בני המשפחה', 'אילו מבטים השכנים ישימו עלינו', אתה לא תגיע לאף מקום. העולם הוא גשר צר, תוציא את הפחד מלבך ותתקדם הלאה".

(מגזין "ניצוץ" תמוח תשע"ו)

ה רב לסרי לא עוצר לרגע, הדיבורים קולחים מפיו כמעייין נובע: "אחת הנקודות של רבינו שתפסו אותי יותר מכל ובפרט בעניין הקירוב, זאת נקודת השמחה המשולבת בעניין של "אין יאוש בעולם כלל".

אני שר אותו בכל סמינר. הרב מיכאל לסרי

"אדם מתחיל לעסוק בקירוב, הוא פותח שיעור, באים שניים שלושה אנשים בקושי, משקיעים בהם את כל הנשמה ופעמים רבות התוצאות הן איטיות ביותר ולפעמים הקערה נהפכת על פיה. כל שניה אפשר להתייחס, כל שניה אפשר להרים ידיים, אבל עם הדיבורים של רבינו ממשיכים הלאה. העניין הזה של "אין יאוש" זה דבר שכל אדם בעולם צריך וכל החיים זה לא נגמר אף פעם. פתאום פה יש מכה, יש נפילה, וטל התחייה הזה של רבינו יכול להרים את הבן אדם לגבהי גבהים. תמיד אני אומר: מה שזכיתי לראות בדברים של רבינו, שדווקא בנקודה של שיא היאוש, אם אדם מחזיק מעמד שם נמצאת הגאולה שלו, שם נמצאת נקודת הזינוק למעלה.

פתגם השבוע

יש הורים הרוצים בן כאברהם אבינו, אבל מעדיפים להתנהג כתרן

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נותן בת-בת-שבע ואדל בת-דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

נסיון בריה

סטודיו טאטע

סטודיו ליצירת יהודית

ניצוץ בדי | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |

tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

הניצוצות שנדלקו מחדש

נראו כלקוחים מעולם אחר. חסידי ברסלב באומן מיד אחרי נפילת מסך הברזל

רבבות חסידי ברסלב התקבצו בראש השנה האחרון בציון רבינו הקדוש לקיבוץ הגדול, שהתקיים במלואו למרות כל המניעות והחששות הכבדים שהיו בעקבות מה שהתרחש שנה קודם לכן, כאשר מאז נפתחה הדרך לאומן לפני שלושים שנה - בעת נפילת מסך הברזל - לא הייתה שנה כמוה ששערי אומן ננעלו שוב.

כל סממן יהודי אסור

באותם שנים, כאשר חסידי ברסלב הגיע לאומן בעת נפילת מסך הברזל, היה זה מחזה נדיר לראותם מתהלכים ברוסיה הקומוניסטית ללא פחד ומורא. אותם יהודים ששרדו ברוסיה למרות השלטון הצורר לא האמינו כי נותר בעולם עוד יהודים שכאלה, כאשר בין אותם יהודים היו גם ילדים קטנים שלא ידעו כמעט דבר על יהדותם עד לבואם של חסידי ברסלב.

בין הכתבות המרתקות שראו אור במגזין "ניצוצות" המפואר שיצא לאור לרגל חודש תשרי, נערך ראיון מיוחד עם אחת מאותם ילדות שגדלו בעיר אומן באותה תקופה, כשכיום היא כבר כאן בארץ מגדלת מפחה לתפארת. "לא היה לנו צל של מושג לגבי הדת היהודית ובטח לא לגבי משמעותה לחיינו" מספרת גברת טניה ד'. ומה הפלא? סממן דתי מכל סוג היה אסור בתכלית האיסור כבר כמה דורות ברוסיה הסובייטית.

עם הזמן, מעט היהודים שהיו פזורים ברוסיה התבללו או נעלמו תחת שמימיה האפורים. "נשארנו מתי מעט" היא מספרת, "בכל כוחי ניסיתי להסתיר את מוצאי. אך למרות מאמציי, וחרף היותי תלמידה מצטיינת, הגויים תמיד 'עלו עלי, קינאו והציקו'."

יהודים באו לאומן

כשטניה מגיעה לגיל עשר, בשנת תש"נ - תשנ"א, מתרחשת מהפכת ענק בברית המועצות: ברית המועצות מתפרקת, מסך הברזל נופל ואוקראינה הופכת למדינה עצמאית. אוירת החופש המיוחל שולחת ניצניה בלב התושבים, אך יחד עם זאת, את אימת השלטון לא ניתן היה לפוגג בקלות.

החיים נמשכו כפי שהיה עד כה, ורק לאט ובזהירות רבה נעשו שינויים. גם הצקות הגויים לא שינו מהר את פניהן. אחד מהשינויים המשמעותיים שחוותה העיר אומן, היה קשור לחצרה המסתורית של זוביידה.

טניה זכרת באורחים החדשים שהחלו לפתע להגיע. צועדים ברגליים קלות על האדמה הקפואה.

"אני זוכרת איך בוקר אחד הגעתי לכיתה וראיתי את בני כיתתי עומדים בקבוצות ומלהגים בקולניות. "הודים

באו לאומן!", צווח אחד. "הם באים להתפלל אצל הרבינר בראש השנה היהודי שלהם", הוסיף אחר בידענות.

"הרבינר שלהם קבור בבית של זוביידה ברחוב פושקינה", עוד עובדה מסעירה שנודעה לי מבת כיתתי הגויה. זוביידה הייתה שכנה שלנו ולא היה לי כל מושג ש'רבינר' טמון בביתה... הם המשיכו לתאר בלעג ארסי את 'הפייעס', קווצות שערות ארוכות שמתנדנדות בצדי ראשם של היהודים ואת לבושם המסורתי."

בתוך כל החושך

טניה יצאה מבית הספר והסתכלה מסביב, מנסה לאתר את אותם יהודים. עד מהרה הבחינה בהם. "לא אשכח איך בהיתי בהם צועדים ברחובות בקומה זקופה והבעה ניחוחה, לבושים מעילים ארוכים, וכובע משונה לראשם. חוטים מבצצים משולי בגדיהם, וה'פייעס', עליהם לעגו בני כיתתי, קופצים בחופשיות בצדי ראשם. "הם נראו כלקוחים מעולם אחר. עמדתי מחושמלת, בוהה בדמויותיהם בעיניים גדולות. אף פעם לא ראיתי יהודים מהזן הזה. איך הם לא מתביישים להסתובב כך? מחשבות התרוצצו במוחי, מחפשות תשובה, איך הם מתהלכים כאן ברוסיה שעדיין מתקשה להשיל מעליה את מעיל הכפירה רב השנים, בביטחון כזה? "כאילו להיות יהודי זה משהו שראוי להתגאות בו? כל כך מזר."

"בהתחלה ממש לא הבנתי. האמת שממש לא הרגשתי שייכת לחדווה הזאת, ובפרט ליראת הרוממות שנקשרה לחצר המזנחת. מה שכן, עוצמת ההפתעה לנוכח שמחתם מעצם היותם יהודים ריגשה אותי מאוד. אבי שדבריהם הנלהבים עשו רושם בליבו החל לעלות עימם לציון, בעיקר בשבתות. ניצוץ יהודי קטן, בתוך כל החושך הרוחני מסביב, נדלק בקרבו."

לקבלת הריאיון המלא ולהצטרפות למנויים חייגו 02-623-1218.

כולל יום שישי

דושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א אצלכם בבית

מוקד הזמנות: 1-800-800-148